

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **T. N.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 12. 7. 2018,
č. j. 091688/2018/KUSK/OSA/ZAV,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2018, č. j. 091688/2018/KUSK/OSA/ZAV, a rozhodnutí Městského úřadu Kralupy nad Vltavou ze dne 6. 4. 2018, č. j. MUKV 23816/2018 OD, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kralupy nad Vltavou (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 4. 2018, č. j. MUKV 23816/2018 OD, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání celkem čtyř správních deliktů (přestupků) provozovatele vozidla podle

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, a podle ustanovení § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v obsáhlé žalobě uvedl řadu námitek. Konkrétně namítal, že byl správními orgány omezen na způsobu platby určené částky, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, že byl skutek nedostatečným způsobem vymezen, pokud je o místo spáchání přestupku, či že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť nebyla splněna ani jedna z alternativně vymezených podmínek uvedených v § 125f odst. 4 písm. a) a b) zákona o silničním provozu. Žalobce je dále názoru, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, že se nedostatečným způsobem vypořádaly s otázkou zavinění, když neuvedly formu zavinění ve výroku rozhodnutí, a nepostavily najisto, zda protiprávní jednání řidiče vůbec zaviněné bylo. Dále žalobce namítá, že správní orgány neprovedly měření prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, dále že neexistuje správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu; správní orgány také nepřihlédly k možnosti mimořádného snížení sankce, neuvedly ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno, když odkázaly pouze na porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, nikoliv však na konkrétní porušenou právní normu, a neuvedly odkaz na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje. Žalobce je rovněž názoru, že správní orgány rozhodly nezákonně, když přihlédly pouze k přitěžujícím okolnostem, nikoliv však již k okolnostem polehčujícím.
3. Mimo výše uvedené pak žalobce namítá, že odpovědnost za správní delikty (nyní přestupky) zanikla, a to s ohledem na § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Je tedy podle jeho mínění třeba aplikovat rovněž ustanovení tohoto zákona o zániku odpovědnosti za přestupek. Poslední právní skutečností, kterou došlo k přerušení promlčecí doby, bylo zahájení řízení. K tomu došlo dne 7. 2. 2017 doručením příkazu. Tím počala běžet nová jednoletá promlčecí doba. Jejím posledním dnem bylo 7. 2. 2018. Dne 8. 2. 2018 tak dle žalobce došlo k zániku odpovědnosti za přestupky. V této souvislosti žalobce namítá, že v dané věci aplikované ustanovení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky je v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, vyhlášené usnesením předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb. jako součást ústavního pořádku (dále jen „Listina“). Žalobce je toho názoru, že jeho odpovědnost za správní delikty (přestupky), o nichž bylo rozhodováno až v době, kdy již nabyl účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky stanovující pro žalobce příznivější pravidla o promlčecí době, musela při dodržení citovaných ústavních zásad zaniknout již před vydáním napadeného, ale i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí.
4. Jelikož již tato žalobní námitka je důvodná a zakládá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí bez dalšího, jak soud objasní níže, nepovažoval za potřebné podrobněji uvádět další žalobní námítky výše předestřené. Totéž platí i pro argumentaci žalovaného, který navrhl žalobu zamítnout, neboť není v posuzované věci podstatná.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 9. 3. 2016 byly žalobci dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu doručeny celkem tři výzvy k zaplacení určené částky, respektive alternativně k sdělení potřebných údajů o řidiči vozidla žalobcem provozovaném, a to na základě zjištění, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, když
 - a) dne 24. 2. 2016 v 11:41 hodin v ulici Přemyslova v Kralupech nad Vltavou blíže nezjištěný řidič řídil žalobcem provozované osobní vozidlo registrační značky X rychlostí nejméně 58 km/h v místech, kde je největší dovolená rychlost stanovená obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h; tento blíže nezjištěný řidič překročil tudíž nejvyšší povolenou rychlost v obci o nejméně 8 km/h.
 - b) dne 5. 3. 2016 v 13:38 hodin v ulici Hybešova v Kralupech nad Vltavou ve směru z centra města blíže nezjištěný řidič řídil žalobcem provozované osobní vozidlo registrační značky X rychlostí nejméně 59 km/h v místech, kde je největší dovolená rychlost stanovená obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h; tento blíže nezjištěný řidič překročil tudíž nejvyšší povolenou rychlost v obci o nejméně 9 km/h.
 - c) dne 5. 3. 2016 v 13:43 hodin v ulici Hybešova v Kralupech nad Vltavou ve směru do centra města blíže nezjištěný řidič řídil žalobcem provozované osobní vozidlo registrační značky X rychlostí nejméně 62 km/h v místech, kde je největší dovolená rychlost stanovená obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h; tento blíže nezjištěný řidič překročil tudíž nejvyšší povolenou rychlost v obci o nejméně 12 km/h.
6. Další výzva dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, v pořadí již čtvrtá, byla žalobci doručena dne 11. 3. 2016. Žalobce byl vyzván k zaplacení určené částky, respektive alternativně k sdělení potřebných údajů o řidiči vozidla žalobcem provozovaném, a to na základě zjištění, že dne 6. 3. 2016 v 14:45 hodin v ulici Hybešova jako provozovatel vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, když nezjištěný řidič řídil toto vozidlo rychlostí nejméně 59 km/h v místech, kde je největší dovolená rychlost stanovená obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h; překročil tudíž nejvyšší povolenou rychlost v obci o nejméně 9 km/h.
7. Dne 10. 3. 2016 učinil žalobce vůči správnímu orgánu I. stupně celkem tři podání, v nichž reagoval na výzvy, které mu byly doručeny předchozího dne. Obdobné podání, jímž žalobce reagoval na čtvrtou z výše uvedených výzev, žalobce učinil dne 18. 3. 2016. Ve všech podáních žalobce uvedl, že jím provozované vozidlo v rozhodný čas řídil pan J. P.. V návaznosti na obsah žalobcových podání doručil správní orgán I. stupně dne 19. 1. 2017 panu P. výzvu k vyjádření se ke skutkům, kterých se měl dle žalobce dopustit. Pan P. následujícího dne správnímu orgánu I. stupně sdělil, že se jedná o omyl, neboť nezná ani osobu žalobce, ani jím provozovaný automobil.
8. S ohledem na to, že správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o

přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, dne 31. 1. 2017 usneseními dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“) projednávané věci odložil.

9. Dne 7. 2. 2017 doručil správní orgán I. stupně žalobci příkaz, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání celkem čtyř správních deliktů provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorových vozidel registrační značky X a registrační značky X v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití výše uvedených vozidel na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, když se blíže nezjištěný řidič ve dnech 24. 2. 2016, 5. 3. 2016 a 6. 3. 2016 při řízení inkriminovaných vozidel dopustil skutků vykazujících znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za uvedená jednání byla žalobci vyměřena pokuta ve výši 2 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
10. Ve stanovené lhůtě podal žalobce proti příkazu prostřednictvím společnosti O. V. s.r.o. odpor. Tím došlo ke zrušení příkazu a správní orgán I. stupně v řízení o správních deliktech pokračoval.
11. Dne 6. 4. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce opětovně shledán vinným ze spáchání již výše uvedených celkem čtyř správních deliktů (přestupků) provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti němu podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím zmocněnce O. V. s.r.o. odvolání bez uvedení důvodů. Důvody odvolání žalobce ve stanovené lhůtě nedoplnil.
12. Dne 12. 7. 2018 žalovaný vyhotovil a dne 19. 7. 2018 vypravil napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
14. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
15. Soud o žalobě rozhodl bez jednání. Žalobce vyjádřil souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v podané žalobě a žalovaný na základě výzvy soudu ve stanovené lhůtě neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Žalovaný sice podáním ze dne 1. 11. 2019 dodatečně nařizení ústního jednání ve věci za účelem provedení důkazu soudu navrhl; to se však jako takové pro naplnění podmínky uvedené v § 76 odst. 1 s. ř. s. ve věci uskutečnit nemůže a nadto by již bylo zcela zjevně neúčelné.

Posouzení žalobních bodů

16. Podstatou souzené věci je, zda odpovědnost za předmětné správní delikty (nyní přestupky) žalobce zanikla či nikoli. Soud předesílá, že k zániku odpovědnosti za správní delikt či přestupek přihlíží v souladu s judikaturou z moci úřední, a to kdykoliv za řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010–134, publikovaný pod č. 2122/2010 Sb. NSS). V nyní souzené věci však žalobce námitku zániku

odpovědnosti za přestupky vznesl. Podle ustanovení § 125e odst. 3 ve spojení s odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, tedy v době spáchání správních deliktů i v době zahájení řízení doručením příkazu, platilo, že odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Právní úprava tedy vycházela toliko ze stanovení objektivní a subjektivní prekluzivní lhůty pro zahájení řízení o správním deliktu. Platilo tedy, že jakmile bylo řízení jednou řádně zahájeno, k zániku odpovědnosti již nemohlo dojít.

17. Situace se změnila po přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky. Především došlo k tomu, že na základě § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se na dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne 1. 7. 2017 hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Současně podle téhož ustanovení platí, že odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Podle § 112 odst. 4 téhož zákona se zahájená řízení o dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou disciplinárních deliktů, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů.
18. Z nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, vyhlášeného ve Sbírce zákonů dne 26. 2. 2020 pod č. 54/2020 Sb., a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, vyhlášeného ve Sbírce zákonů dne 22. 7. 2020 pod č. 325/2020 Sb., přičemž řízení o druhém z nich inicioval zdejší soud v souvislosti s jinou projednávanou věcí (sp. zn. 48 A 144/2017), vyplývá, že pojem trestnosti užitý v čl. 40 odst. 6 Listiny je třeba vykládat tak, že zahrnuje i podmínky zániku trestnosti (trestní odpovědnosti) mezi něž patří též promlčení přestupku, kterým se správní delikty žalobce od 1. 7. 2017 staly.
19. Podmínky shora citovaného § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu byly v daném případě splněny, neboť ke spáchání správních deliktů došlo v rozmezí dnů 24. 2. 2016 a 6. 3. 2016 a řízení o nich bylo zahájeno dne 7. 2. 2017, kdy správní orgán I. stupně doručil žalobci příkaz. Podle (protiústavní) právní úpravy účinné v době vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí nebyly správní delikty promlčeny. V mezidobí od podání žaloby však došlo dvěma shora citovanými nálezy Ústavního soudu postupně ke zrušení celého ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Vyhlášením nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/2020, současně odpadla překážka, pro kterou bylo řízení v této věci přerušeno, a soud proto pokračuje v řízení (výrok I).
20. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. K příznivější právní úpravě, třebaže vstoupila v účinnost až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, je soud povinen přihlídnout i bez námitek žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013–46). S ohledem na zmíněný ústavní princip a rovněž podle ustanovení § 112 odst. 1 části za středníkem zákona o odpovědnosti za přestupky se odpovědnost za dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, posoudí podle tohoto zákona tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější a pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Správní delikt provozovatele vozidla je nově pojímán jako přestupek. Ustanovení § 125e zákona o silničním provozu bylo novelizováno tak, že tento právní předpis již neobsahuje úpravu promlčení přestupků.

21. Nově je proto na promlčení přestupku provozovatele vozidla třeba užít pravidla obsažená v § 30 až § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle těchto pravidel činí promlčecí doba 1 rok, která počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku. Promlčecí doba se podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky přerušila oznámením příkazu žalobci dne 7. 2. 2017, jelikož byl příkaz prvním úkonem v řízení, přičemž není podstatné, že nenabyl právní moci z důvodu, že proti němu byl podán odpor. Přerušením promlčecí doby počala běžet nová jednoroční promlčecí doba. Ta uplynula dne 7. 2. 2018. Protože k vydání i doručení prvostupňového rozhodnutí došlo dne 6. 4. 2018, podle úpravy zákona o odpovědnosti za přestupky, kterou je na věc nutno aplikovat, vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí v době, kdy již odpovědnost žalobce za předmětné správní delikty (přestupky) byla prekludována. Prvostupňové rozhodnutí je tak ve světle nových pravidel pro zánik odpovědnosti za přestupky, která jsou pro žalobce příznivější, nutno považovat za nezákonné, stejně jako rozhodnutí napadené, jímž žalovaný nezákonný postup správního orgánu I. stupně, který se při rozhodování řídil tehdy účinným, avšak protiústavním ustanovením zákona o odpovědnosti za přestupky, aproboval. Žalobní námitka je tedy důvodná.
22. Dalšími shora vypočtenými žalobními námitkami se soud s ohledem na nastalou situaci již nezabýval. Zjištěný zánik odpovědnosti žalobce za správní delikty (přestupky) má za následek, že po vrácení věci soudem již nemůže být v řízení o (nyní) přestupcích žalobce pokračováno, a tedy ani zjišťováno, zda ke spáchání přestupků skutečně došlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 9 As 125/2013–43, bod 10). Z tohoto důvodu postrádá jakýkoli smysl se ostatními žalobními námitkami zabývat, neboť i kdyby některé z nich byly důvodné, nemělo by to z hlediska důvodu zastavení řízení správními orgány po vrácení věci soudem žádný právní význam. V řízení o přestupku totiž na rozdíl od řízení trestního nelze pokračovat, i kdyby žalobce na projednání trval a ani analogicky nelze příslušná ustanovení trestního řádu v řízeních o přestupku aplikovat (srov. právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2017, č. j. 2 As 101/2017–46).
23. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním svých osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu. Námitka však nesměřuje proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které mu předcházelo, a nesměřuje ani proti činnosti zdejšího krajského soudu. Nemá tudíž žádnou relevanci ve vztahu k projednávané věci, a tím méně může jakkoli determinovat závěry soudu. Soud se proto těmito tvrzeními, které jsou žalobní námitkou jen zdánlivě, dále nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

24. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004–39]. Vzhledem k tomu, že odpovědnost žalobce za předmětné přestupky zanikla dle právní úpravy zákona o odpovědnosti za přestupky ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí, které tak postrádá jakýkoliv právní podklad, jsou naplněny důvody i pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jako *obiter dictum* povinného odůvodnění soud dodává, že byt' věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, s ohledem na nastalou procesní

situaci a zánik odpovědnosti žalobce za přestupek bude další řízení spočívat toliko v jeho zastavení.

25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. V případě žalobce shledal soud v dané věci důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. a rozhodl se žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznat.
26. K nepřiznání náhrady nákladů řízení přistoupil soud na základě procesní strategie žalobce, resp. jeho zmocněnce, za jehož volbu je žalobce odpovědný a jehož chování je mu plně přičitatelné. Za procesní obstrukci soud považuje zejména podání blanketního odvolání, v poskytnuté lhůtě nedoplněné, ačkoliv následná obsáhlá a detailní žaloba byla podána z mnoha důvodů, s nimiž správní orgány nebyly dříve jakkoliv obeznámeny. Dle soudu takový postup vykazuje znaky sofistikované procesní obstrukce, jejímž účelem má být dosažení zániku přestupkové odpovědnosti, a to v důsledku znemožnění nápravy dílčích vad správního rozhodnutí v odvolacím řízení a následného uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku poté, co tyto dílčí následky musí řešit teprve soud takto vmanipulovaný do pozice odvolacího orgánu. V této souvislosti soud poukazuje na vlastní konstantní judikaturu, od níž neshledal důvod se v této věci odchýlit (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 46 A 89/2017–28, ze dne 28. 3. 2019, č. j. 46 A 174/2017–25, či ze dne 31. 10. 2019, č. j. 45 A 157/2017–26). Soud nezpochybňuje obecné právo žalobce snést v řízení před soudem ve věcech správního trestání i takové námitky, které neuvedl v řízení před správními orgány. To však neznamená, že procesní strategie nemůže být důvodem zvláštního zřetele hodným, na jehož základě soud úspěšnému účastníku náhradu nákladů řízení nepřizná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019–36). Řízení ve správním soudnictví má sloužit k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (srov. § 2 s. ř. s.), a nikoliv jako jeden z nástrojů směřujících k dosažení zániku odpovědnosti za správní delikt bez jeho věcného projednání. Procesní strategii žalobce a její zneužívající povahu proto soud (v souladu se svou ustálenou judikaturou, která je zástupci žalobce nepochybně známa například z věcí zdejšího soudu pod sp. zn. 45 A 16/2015, 45 A 63/2015 či 44 A 57/2018) hodnotí jako okolnost zvláštního zřetele hodnou, která odůvodňuje nepřiznání náhrady nákladů řízení, třebaže v meritu byl žalobce úspěšný.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. srpna 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně